

POBŁAGAĆ (2) *vb impf*

o oraz drugie a jasne; w inf pierwsze a jasne, w praet pochylone.

inf pobłagać (1). ◇ praet 3 sg m pobłågął (1).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Pobłazać, okazywać wyrozumiałość [komu] (2) :

pobłagać około czego (1): Ano małz v Páwłá S. gđzye nye pobłagał Gálátom około wyáry/ áni Korynthom około vzywána śwyatołci cyála bożego: Y owśsem zgromił ye *KromRozm III K3v*.

W przeciwstawieniu: »pobłagać ... zgromić« (1): *KromRozm III K3v cf pobłagać około czego.*

Zwrot: »sobie pobłagać« = liczyć na wybaczenie (1): By też dobrze kto z takich [odszczepieńców od wiary] był yęt/ nye może łobye pobłagác/ yákoby w wyznányu imyenyá (rozumyey páná Kryřtułowego) *KromRozm I O3v*.

Formacje współrdzenne cf BŁAGAĆ.

*Cf **POBŁAGANIE***

MMk, RS